

Povinná tělesná výchova? Peníze a pochybnosti převažují pohyb

MARTINA ŠARADÍNOVÁ
MILADA HRONOVÁ

Zatímco na řadě českých vysokých škol je tělesná výchova povinným či alespoň volitelným předmětem, studenti Univerzity Palackého se sportování až na výjimky věnují pouze ve volném čase. Znovuzavedení tělesné výchovy do výuky považují mnohé fakulty za finanční či morální břímě.

Samotní studenti připouštějí, že povinný tělocvik by je donutil sportovat. Většina z nich totiž pohybové aktivity kvůli studijním povinnostem, ale i přirozené lenosti, zanedbává.

„Povinná tělesná výchova by spoustě lidí asi prospěla, mně obzvlášť. Na ostatních univerzitách to funguje, takže u nás by to zřejmě také ledascemu prospělo. Já teď nesportuji vůbec, donutilo by mě to se hýbat,“ přiznal student Jan Tichý z filozofické fakulty.

O zajištění výuky sportovních aktivit by stálo Akademik sport centrum, které se v současné době věnuje volnočasovým sportovním aktivitám. Volá po nich Sportovní klub UP, jehož doménou je pro změnu výkonnostní sport. A nabídku sportovních aktivit pro jednotlivé fakulty je ochotna připravit i fakulta tělesné kultury. Podle jejího děkana Zbyňka Svozila záleží jen na zájmu fakult a jejich ochotě takovou výuku proplácet.

Budoucí rektor je přístupný diskuzi

Se zavedením povinné tělesné výchovy zatím nepočítal Jaroslav Miller, kterého akademický senát vybral za nového rektora. „Je to na širší debatu

Foto: PAVEL KONEČNÝ

v širším kruhu, a nikoliv na úvaze rektora. Neuvažoval jsem o tom, ale jsem ochoten změnit názor pod tíhou skutečně silných argumentů,“ připustil Miller.

Problémem se ve své funkci nezabýval ani stávající prorektor pro studijní záležitosti Vít Zouhar. „S tímto problémem se na mě doposud nikdo neobrátil, a tudíž jsme jej ani neprojednávali,“ uvedl.

Omezená nabídka „céčkových“ předmětů

V současné době mají studenti všech fakult k dispozici omezenou

nabídku sportů v rámci mezioborových studií – předměty kategorie C. Mohou si zvolit například basketbal, plážové sportovní hry či vysokohorskou turistiku na vrub fakulty tělesné kultury.

„Jiné fakulty by o sportovní aktivity měly zájem, ale nechť je platit,“ prohlásil děkan Svozil. Uvítal by vznik nějakého celouniverzitního programu, aby fakulty nebyly uzavřené do sebe. „Musí to ale mít legislativní základ a vyjasněné finanční podmínky. Pokud by fakulty chtěly povinnou tělesnou výchovu, jsme schopni to připravit a zajistit,“ řekl

Svozil. Podle něj v současné době funguje spolupráce pouze s přírodovědeckou fakultou, pro niž fakulta tělesné kultury zaštiťuje speciální předměty pohybového charakteru.

Zkušenosti odjinud

Povinná tělesná výchova byla před několika lety po velké diskuzi znovu zavedena po dobu dvou semestrů na Masarykově univerzitě. „Nabídka sportů je poměrně široká, zajišťuje ji naše fakulta sportovních studií. Vnímáme to i jako marketingovou hodnotu, která k nám láká uchazeče. Univerzita by navíc měla své

studenty vést ke zdravému životnímu stylu, do nějž sportování určitě patří,“ řekla mluvčí Masarykovy univerzity Tereza Fojtová.

Na Univerzitě Karlově je podle mluvčího Václava Hájka situace na různých fakultách odlišná. „Většinou jde o volitelný předmět, někde povinně volitelný předmět. Týká se to prvních ročníků. Pochopitelně tam, kde se tělesná výchova vyučuje, tedy na pedagogické fakultě a fakultě tělesné výchovy a sportu, je povinná,“ informoval Hájek.

Akademik sport centrum by po vzoru jiných vysokých škol uvítalo situaci, kdy si studenti sporty vybírají jako volitelné předměty a dostávají za ně kredity. „Pro studenty by to bylo výhodné v tom, že fakulty by mohly využít peníze z dotací na výuku. My bychom z naší nabídky vybrali sporty, které jsou frekventované a pro něž máme odborné zázemí, třeba i ve spolupráci s fakultou tělesné kultury. Výuku bychom pak mohli organizovat,“ představuje vizi Tomáš Valenta z Akademik sport centra. K tomu by bylo zapotřebí změnit statut instituce, která v současné době nemůže vykonávat pedagogickou činnost. To ale podle Valenty není nepřekonatelná překážka. Už proto, že pracovníci mají potřebné vzdělání.

Univerzita ztratila svůj kredit

Sportovní klub UP má v současné době 1250 členů v různých sportovních oddílech. Zastoupení studentů se ale snižuje, nyní jich je jen 432. Podle předsedy SK UP Ladislava Banka to může souviset i se skutečností, že tělesná výchova ve výuce univerzity nefiguruje.

Pokračování na straně 7

Možnost volby, nikoliv povinnost

Koncepci výuky si vysoká škola řídí sama a při její tvorbě hrají roli priority – fakultní shoda a finance. Sympatizují se školou, která i přes finanční úskali se sportem počítá. Se školou, která dokáže nabídnout svým studentům pestré „céčkové“ využití ve špičkových sportovních zařízeních s moderním technickým zázemím. Tělocvik může být i jedním z bonusů, které hrají roli při výběru studia. Nevěřím však, že dospělé „pecky“ několikasetmistránní povinnost cvičit přivede ke změně životního stylu.

Koho pro sportování nenadchli rodiče ani kamarádi, nepotřebuje vedle studia práv docházet na vodní pólo. Tak proč znovu povinně do tělocviku? Zprávy o mrzkém životním stylu populace i zdůvodnění, že vysoká škola může být jednou z posledních možností začít se sportem, mi slovo POVINNOST neevokuje.

Milada Hronová
redaktorka

Třetí výbor z Fischerova díla

Vydavatelství Univerzity Palackého vydalo třetí svazek spisů Josefa Ludvíka Fischera. Dílo je tentokrát určeno i širší čtenářské obci.

„Někdy mám pocit, že jsme obklopeni řadou publikací, o nichž si myslím, že by vlastně nemusely vycházet. Nestalo by se nic podstatného, kdyby nevyšly. Pevně však doufám, že tato kniha k nim nepatří. Jsem přesvědčen, že je svědectvím, je v ní síla, odvaha, hlubina, přesnost i vtip. Pokud podobný prožitek přinese i čtenářům, nevyšla marně,“ řekla na slavnostním uvedení dcera prvního rektora obnovené univerzity a editorka díla Sylva Fischerová.

„Na rozdíl od prvního a druhého svazku, které jsou určeny filozofickému a sociologickému čtenáři, třetí svazek je určen širší veřejnosti,“ doplnila Fischerová.

Fischerem se nechával inspirovat i emeritní rektor Josef Jařab. „Právě po roce 1989, žil odkaz J. L. Fischera na olomoucké univerzitě nejvíc. Já sám jsem studoval jeho texty, které se nyní v jeho svazcích objevují. Už koncem dvacátých let minulého století Fischer například věřil, že město, aby se dostalo z provincionalismu, potřebuje klást důraz na vzdělávání, na kulturu. Zdůrazňoval potřebu knihovnictví. Na Univerzitě Palackého jsme s tímto odkazem pak ze Zbrojnice učinili Knihovnu Univerzity Palackého,“ řekl Jařab. V té době byla založena i tradice Fischerovské přednášky, která dodnes odkazuje na Fischerovu filozofickou práci.

„Posledních deset let jsem prožil s J. L. Fischerem. Nesmírně mne obohatil jeho myšlenkový svět. Bylo to čtení úporné, ale nesmírně

dobrodružné,“ uvedl garant vydání Ivo Barteček.

Jádro prvního svazku, které vyšlo v roce 2007, tvoří práce mapující Fischerovu cestu k vlastnímu systému skladební filozofie. Druhý

svazek vyšel v roce 2009 a obsahuje filozofické práce z následujících let, včetně jen rukopisně dochovaných a dosud knižně nevydaných děl. Třetí díl oficiálně uvedl rektor Miroslav Mašláň. (map)

Slavnostní uvedení třetího svazku díla J. L. Fischera. Zleva: Ivo Barteček, Sylva Fischerová, ředitelka vydavatelství Hana Dziková, rektor Miroslav Mašláň.
Foto: MILADA HRONOVÁ

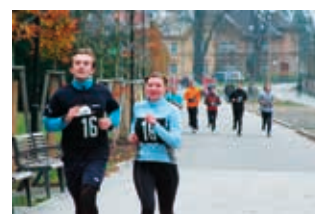
RADEK MALÝ
Rozhovor s autorem
dětských knížek

4

UNIKÁT
V Olomouci zpívalo pět
kontratenorů

5

CUKROVKA
Kdo běžel proti diabetu,
vyhrál

7

Onkolog Bohuslav Melichar se podílí na testování nových léků proti rakovině

PAVEL KONEČNÝ

Olomoucká onkologická klinika patří mezi evropská špičková pracoviště, na kterých se zkoušejí nové účinné látky proti rakovině. Především při karcinomu prostaty a karcinomu prsu. Trendem je cílená léčba.

„Účastníme se mnoha studií, klinickými hodnoceními prošly stovky pacientů. Od vyvinutí sloučeniny je k finálnímu preparátu dlouhá cesta. Testování nesmírně zúží použitelné spektrum mezi vývojem a užitím,“ uvedl přednosta onkologické kliniky Bohuslav Melichar.

Experimentální studie nemusí platit v klinické praxi. „Klinické studie jsou náročné a mají přesné definované kritéria. Podle nich jsou pacienti do výzkumu zařazeni. Záleží na typu nádoru, v jakém stavu je pacient a jaké má laboratorní hodnoty,“ vysvětlil Melichar.

Současná léčba směřuje k cíleným lékům. Jejich účinnost ale neplatí pro celou populaci pacientů. Cílená léčba napadá pouze nádorové buňky, chemoterapie je plošná, likviduje všechny rychle proliferující buňky, včetně těch, které tělo potřebuje.

Karcinom prsu se bez operace neobejde

V Olomouci trpí rakovinou prsu tisíce žen. Na kliniku přichází ročně až 400 nových pacientek. „Operace je nutná prakticky vždy, ale nemusí

znamenat odstranění celého prsu, jen postižené části. Navíc před operací můžeme podat chemoterapii a nádor zmenšit. Tím se nemocné zvětší vyhlídky na zachování prsu,“ řekl Melichar.

U karcinomu prsu testuje olomoucká klinika podávání infuze, podkožní aplikaci i orální preparáty – tablety. „U solidních nádorů jsme cílenou léčbu použili u malé skupiny nemocných, jejichž nádory exprimují onkoprotein HER-2. Protilátka Trastuzumab výrazně změnila osud nemocných. Zlepšuje vyhlídky i u nemocných v časném stadiu. Léčba trvá rok. Je vhodná ale jen u čtrnácti procent pacientek, u nichž je účinná díky velké expresi onkoproteinu HER-2,“ popsal Melichar. Studie zkoumala, zda by infuzi bylo možné nahradit podkožním podáním. Ukázalo se jako stejně účinné.

Předoperační chemoterapie kombinovaná s cílenou léčbou má výhodu, že při operaci se odstraní nádor a je možné dobře vyhodnotit odpověď na léčbu. Samotná chemoterapie vymytí nádor asi u 40 procent pacientek.

Druhá studie se proto zaměřila na protilátku neutralizující cytokin, který odpovídá za růst cév. „Podává se v kombinaci

s chemoterapií a srovnává se infuzní a orální režim. Ukázalo se, že doba do progresu je kratší u tabletek. Celkové přežití u infuze i u tabletek bylo srovnatelné,“ zhodnotil Melichar.

Nové léčebné možnosti karcinomu prostaty

Přednosta onkologické kliniky Bohuslav Melichar s testovací sadou preparátů. Foto: PAVEL KONEČNÝ

Péče o pacienty s nádory je multidisciplinární. V případě karcinomu prostaty se o nemocné starají urologové, teprve po nich onkologové. „Urologové mají rozhodující roli v diagnostice, v chirurgické léčbě, a zejména v léčbě časnějších stadií, a podílejí se i na hormonální léčbě. Naše klinika se zabývá zejména radioterapií karcinomu prostaty v případě, kdy se karcinom nedá operovat. Vstupujeme do péče, zejména když selže hormonální léčba,“ objasnil přednosta. Připustil, že na onkologii se o pacienty starají v poslední fázi onemocnění.

„Chemoterapie docetaxelem, jak se ukázalo ve studiích, významně prodloužila přežití nemocných. Ale po této chemoterapii už jim nebylo co dát. Teď se objevilo několik léčebných možností. Je to cytotoxický lék kabazitaxel, který působí jako chemoterapie a hormonální léky abirateron (preparát Zytiga) a enzalutamid (preparát Xtandi). Ukázalo se, že po selhání chemoterapie si nádory zachovávají schopnost reagovat na hormonální léčbu. A dochází k tomu, že nádor na léčbu znovu odpoví a my znovu dokážeme nemocným prodloužit život,“ shrnul Melichar.

prof. MUDr. Bohuslav Melichar, Ph.D. (*1965)

Rodák z Hradce Králové, kde je jako bezpartijní zastupitelem za hnutí Změna pro Hradec.

Je vědeckým sekretářem České onkologické společnosti a členem americké a evropských onkologických společností. Od roku 2008 je spolueditorem Clinical Chemistry and Laboratory Medicine.

Počet publikací v časopisech s IF: 169 (104x první autor)

Součet počtu citací (SCI): 2328 – bez autocitací 1693

H-index 23

Globální výzkum

Testování účinku nových léků na pokročilá nádorová onemocnění je drahé. Od vývoje do klinické praxe hovoří Melichar o miliardě dolarů. Testování probíhá multicentricky po celém světě na mnoha pracovištích. Včetně olomoucké kliniky. V mezinárodních týmech složených z vědců z Brazílie, Ruska, Koreje a Německa bývá Melichar často jediným českým zástupcem. Kromě karcinomu prsu a prostaty se podílí na výzkumu léků proti rakovině žaludku a ledvin. Výstupem jsou studie v renomovaných impaktovaných vědeckých časopisech. Melichar je autorem či spoluautorem studií. Výsledky testování publikoval v titulech The Lancet, Lancet Oncology, Annals of Oncology nebo European Journal of Cancer.

Kaplanky pomáhají pacientům hledat smysl života

Čtvrtým rokem pomáhají nemocniční kaplanky pacientům v olomoucké fakultní nemocnici vyrovnat se s nemocí, životní tragédií či osobní krizí. Marta Hošťálková, Marie Maňáková a Tobia Matějková jsou jim nablízku, doprovázejí je v bolestných životních situacích, a především naslouchají.

Proč zrovna já? Proč zrovna mne postihla tahle nemoc? Co ještě v životě stihnu a co už ne? Má můj život ještě nějaký smysl? Na podobné otázky nelze jednoznačně odpovědět a ani nemocniční kaplanky automatické odpovědi nenabízejí. „Podporujeme pacienty v tom, aby pro své otázky nacházeli uspokojivé odpovědi sami. Jsme jim nablízku a sdílíme jejich úzkosti a obavy. Potřebují naslouchající ucho, a především srdce,“ říká Marta Hošťálková.

Životní hodnoty v krizi

Podle Tobie Matějkové jsou vážné nemocní lidé především osamoceni a plní obav. „Najednou se jim zcela převrátí životní hodnoty. Pokoušejí

se je skládat znovu a začínají si uvědomovat, že smysl života může být třeba ještě jiný, než jaký byl doposud. A začnou hledat,“ zdůrazňuje Matějková.

S nabídkou pomoci přicházejí kaplanky k pacientovi s respektem. „Je to vždy nabídka. Komunikujeme na základě potřeb nemocného, jakékoli vnucování by nemělo smysl. S jedním si pohovoříme o jeho starostech s rozvodovým řízením, někdo má zase třeba špatné vztahy dětmi, které neprojevují zájem o své blízké,“ dodává Hošťálková.

Nejtěžší je práce s umírajícími. „Když umírá matka malých dětí, mladí lidé nebo děti, je to skutečně náročné. U starého člověka si můžeme říct, že jde už o život naplněný. A je vlastně nádherné, když si může říci – díky za to, co jsem v životě stihl,“ říká Hošťálková. Nezastírá ale, že se setkává i se zahořklostí. „Potom se snažíme ty poslední chvíle alespoň trochu prosvětlit, ale někdy je to zoufalství,“ dodává.

Podle zkušeností kaplanek je pro člověka v krizové situaci výhodou jeho víra. „Pacienti se s nemocí lépe

vyrovnávají. Ale i víra v tomto období často projde krizí,“ poznamenává Hošťálková.

Syndrom vyhoření a modlitba

Unést zoufalství a beznaděj druhých představuje silné riziko syndromu vyhoření a předpokládá dostatek osobní vnitřní energie i schopnost umět ji obnovovat. „Důležitá je důvěra v Boží pomoc a blízkost, bez toho nelze pracovat. Je třeba vše odevzdávat v modlitbě,“ zdůrazňuje Hošťálková. „A odevzdávat ze dne na den, protože jinak to narůstá a jednoho dne můžete zjistit, že už nemáte sílu k tomu nemocnému jít,“ dodává Maňáková.

Z modlitby, adorace a rozjímání čerpají kaplanky sílu, kterou pak podle svých slov odevzdávají nemocným. „Někdy cítíte nepojmenovatelnou zátěž z toho, co jste vyslechla. V takových chvílích to ze sebe jakoby snímáte, de facto Bůh to z vás snímá. Důležité je ale také umět si odpočnout fyzicky, jít třeba do přírody,“ zdůrazňuje Maňáková.

Důležitost osobního hlubokého duchovního života pro práci nemocničního kaplana potvrzuje biskupský delegát pro pastorační péči v olomoucké arcidiecézi Bohumír Vitásek. Vedle absolvování teologického studia, specializačních kurzů a pastorační praxe zdůrazňuje osobnostní předpoklady. „Je třeba, aby takový člověk měl zkušenosti s bolestí druhých nebo se svou vlastní nemocí, potřebuje mít určitou lidskou zralost,“ vysvětlil Vitásek.

Duchovní rozměr má každý

Informace o klinické pastorační službě získávají pacienti z letáků

Pastorační nemocniční péče je vymezena Dohodou o duchovní péči ve zdravotnictví mezi Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví z roku 2006 a jejím dodatkem z roku 2011. Jejím základním cílem je prospět trpícím v těžkých situacích bez ohledu na jejich vyznání. Vysílání kaplanů se děje po vzájemné dohodě mezi konkrétním zdravotnickým zařízením a vysílající církví. Na území Arcidiecéze olomoucké působí nemocniční kaplani ve dvanácti zdravotnických a sociálních zařízeních v Olomouci, na Svatém Kopečku, v Kroměříži, Prostějově, Šternberku, Uherském Hradišti, Svitavách, Valašském Meziříčí a Holešově.

a prostřednictvím zdravotnického personálu. Kontaktovat nemocniční kaplanky může každý sám nebo s podporou příbuzných. Zájem ze strany pacientů rok od roku stoupá. Od roku 2010 se počet kontaktů s pacienty téměř ztrojnásobil. Ioni už jich pastorační péče zaznamenala přes dva tisíce.

V současné době působí tři nemocniční kaplanky zejména na oddělení geriatrie, druhé interní klinice a klinice kardiochirurgie. Zájem o pastorační péči projevují ale i pacienti ostatních oddělení, a dokonce i zdravotnický personál či lékaři.

Není přitom směrodatné, zda jde o zájemce z řad věřících, či nevěřících. „Duchovní rozměr a potřeby má každý člověk, nejen věřící, ale i ateista. Je to především otázka smyslu nejen jednotlivých událostí, ale i celého života,“ říká Vitásek. „Je proto důležité, aby měl nemocný nablízku někoho, kdo mu pomůže porozumět období, které právě prožívá, najít sám sebe i toho, kdo ho přesahuje a komu říkáme Bůh,“ dodal Vitásek. (mav)

■ Krátce

Defibrilátor na přírodovědecké fakultě

Přírodovědecká fakulta si za zhruba 50 tisíc korun pořídila automatický externí defibrilátor, který pomáhá se záchranou téměř každé oběti srdeční zástavy. Je nepřetržitě k dispozici na recepci fakulty. Přístroj je koncipován tak, aby ho mohly pro laickou resuscitaci využít i zcela nepoučené osoby. (srd)

Pedagogická fakulta obdarovala dětský domov

Výtvarné pomůcky, knížky, omalovánky a další dárky dostaly od pedagogické fakulty děti v Dětském domově v Janovicích u Rýmařova. „Věříme, že jsme tak alespoň zčásti přispěli k jejich možnosti vzdělávat se prostřednictvím her a zábavy. Snad náš dar učiní jejich svět barevnější,“ uvedla za fakultu prodávka Hana Marešová. (map)

Lékařská fakulta volí senát

Funkční období akademického senátu lékařské fakulty se uzavře 29. listopadu. Ke stejnému datu budou známa jména nově zvolených senátorů pro příští tři troky. Ve volbách, které začnou ve středu 27. listopadu, se utká 65 vyučujících a téměř padesát studentů. Půjde o obsazení 24 akademických a 12 studentských křesel. (mav)

Cena rektora

Přihlaste do 10. prosince své bakalářské nebo magisterské práce do soutěže o Cenu rektora. Ocenění je připraveno také za umělecké či vědecké práce a mimořádné sportovní výkony. Práce za akademický rok 2012/2013 bude posuzovat komise složená ze zástupců všech fakult. Ty nejlepší, které předáte Evě Blažkové na oddělení komunikace, navrhne rektorovi k ocenění. (caf)

Z vernisáže fotografické výstavy **Být nablízku**. Zprava: Tobia Matějková, Marta Hošťálková, Marie Maňáková a Bohumír Vitásek.

Foto: VELENA MAZOCHOVÁ

První olomoucká Noc venku: 24 solidárních spáčů

VELENA MAZUCHOVÁ
MILADA HRONOVÁ

Přes dvě stovky účastníků přilákal charitativní projekt Noc venku, který na podporu lidí bez domova spoluprádala filozofická fakulta. Usínat v nehostinných zákoutích města a probouzet se do syrového listopadového rána si vyzkoušelo 24 dobrovolných spáčů. Olomouc se tak připojila k dalším sedmi městům, v jejichž ulicích lidé minulý pátek solidárně přenocovali.

Podpora solidarity s lidmi ohroženými extrémní podobou sociálního vyloučení byla hlavním smyslem akce, na kterou zvali organizátoři do olomouckého U-klubu a jeho okolí. „Pokusili jsme se pozměnit obraz lidí bez domova v očích veřejnosti, aby lidé zkusili na bezdomovce nahlížet jako na ty, kteří potřebují podat pomocnou ruku. Zázitková část programu umožnila vyzkoušet si, jak je listopadová noc dlouhá,“ uvedla jedna z hlavních organizátorek Eva Klimentová z katedry sociologie, andragogiky a kulturní antropologie. Jak dodala, olomoucká Noc venku předčila její očekávání.

Dvacet čtyři statečných

Zcela neromantickou noc pod listopadovými hvězdami strávilo při teplotě čtyř stupňů nad nulou celkem čtyřadvacet odvážlivců. Ráno pak obdrželi „certifikát spáče“, stvrzující, že na vlastní kůži okusili, jak těžké je zůstat bez střechy nad hlavou, byť jen na pár hodin.

„Část z nich spala na asfaltu před stany, část pak u koleji. Ukládali se kolem půlnoci, kdy přestávalo pršet. První vlna vstávala do práce kolem šesté hodiny, druhá pak kolem sedmé,“ upřesnila Klimentová.

Studentky Vyšší odborné školy Caritas a teologické fakulty Petra Mácová a Barbora Marínčová si

Trvanlivé potraviny v hodnotě 50 korun – vstupenka na Noc venku.
Foto: PAVEL KONEČNÝ

na přespaní mimo bezpečí domova netroufily. Se smyslem akce se ale ztotožnily. „Myslím, že pokud si lidi vyzkoušejí, jaké to je přespat venku, určitě se jim změní pohled na život bezdomovců,“ uvedla Mácová. „Je dobré seznámit širší společnost s tím, jak lidé bez domova musejí přežívat,“ doplnila ji Marínčová.

Vstupné: kafe i paštika

Vstupenkou na Noc venku byly trvanlivé potraviny v minimální hodnotě 50 korun, symbolicky odkládané do připravených popelnic. Instantní polévky, konzervy či těstoviny do nich putovaly od více než dvou stovek dárců. Pořádající organizace je využijí pro své klienty především v nadcházejícím zimním období.

„Přinesly jsme masovou konzervu, paštiku a kafe,“ vypočítala Eva Halenková z Olomouce. Se svou kolegyní přišla podpořit přítele, kteří se na přípravě Noci venku podíleli.

Rozhodnutí přečkat listopadovou noc na tvrdé zemi předcházel bohatý doprovodný program naplánovaný do pozdních nočních

hodin v olomouckém U-klubu. Divadelní improvizace skupiny O.Li.V.Y. a koncerty Amy Winehouse Tribute a November 2nd doplnily vystoupení souboru katedry muzikologie, harmonikář Alois Horváth, filmová projekce či výtvarná dílna. Zmírnit vlezlý listopadový chlad pomohla ve venkovních prostorách polévka z polní kuchyně Armády České republiky. Její sedmá mechanizovaná brigáda z Hranic podávala gulášovku s chlebem.

Bez domova, zato na divadelních prknech

S ideou charitativní akce dobře souznělo představení divadelního spolku Úlet, jehož členy jsou lidé s bezdomovceckou zkušeností. „Myslím, že pokud se lidi přišli podívat, tak snad získali na bezdomovce jiný náhled, než že jen sedí na lavičkách a pijí víno. Většinou vidí jen spodinu, která už dávno rezignovala. Tady by mohli poznat, že mnozí z nás taky něco dělají, a pochopit, že se do podobné situace může dostat každý. Je to jen chvilka a strašně tenká hranice. Stačí dobře mířený podraz a člověk je na ulici,“

zdůraznil Libor Jelínek, který problém života bez domova řeší už několik let a pokládá za štěstí, že našel zázemí v olomouckém charitativním zařízení i občasnou brigádu.

Význam akce ocenil i Libor Vinkler, který žije na ulici asi čtyři roky. „Lidé mají možnost naučit se komunikovat nebo jednat s těmi, kteří se dostali do úzkých. Mnozí z nich se stydí cokoliv říci, cítí obrovský odstup od těch, kteří na ulici nežijí. Není to jednoduché. Já sám přišel o práci i rodinu po úrazu. Jsem epileptik a nyní bydlím na střídačku na ubytovně nebo v azylovém domě,“ uvedl Vinkler, který si díky činnosti v divadle Úlet vydobyl přezdívku Hombre.

Sleep out už v osmi městech

Historie Noci venku se odvíjí od 70. let, kdy se v Anglii začaly objevovat první „spáčské skupinky“ studentů, kterým nebyl lhostejný osud lidí bez domova. Postupně se akce rozšířila do dalších britských měst a v roce 2011 už venku nocovalo přes šest stovek spáčů.

První česká Noc venku proběhla loni v Ostravě z iniciativy studentů a pedagogů Fakulty sociálních studií Ostravské univerzity a Sdružení azylových domů. Letos se do ní kromě Olomouce zapojilo dalších šest českých a moravských měst a slovenská metropole.

Olomoucká varianta proběhla v režii Charity Olomouc, sociální firmy Socio.faktor a filozofické fakulty. Její účast v projektu odráží podle prodávky Petra Bilíka ochotu ujmout se části odpovědnosti za veřejný prostor. „Studium na vysoké škole by mělo obnášet i přebírání rolí, kterých se nikdo nechce ujmout včetně odpovědnosti za problematiku jevy ve společnosti. Tím byla filozofická fakulta a její studenti vždy proslulá a doufáme, že budou schopni takto uvažovat i nadále,“ zdůraznil Bilík.

Anketa

MĚLA BY BÝT TĚLESNÁ VÝCHOVA POVINNĚ NA KAŽDÉ FAKULTĚ?

Jakub Kovářů
3. ročník FTK

Tělesná výchova by asi měla být povinná. Je dokázané, že společnost tloustne, takže by bylo rozumné podpořit pohybovou aktivitu i na vysokých školách.

Martina Klimešová
5. ročník FTK

Samozřejmě bych uvítala, aby tělesná výchova byla pro studenty všech fakult povinná. Studenti totiž věnují hodně času studiu a méně času sami sobě a svému tělu. Jakýkoliv pohyb je perfektní, a pokud to univerzita podpoří, třeba kredity, bude to jen dobře.

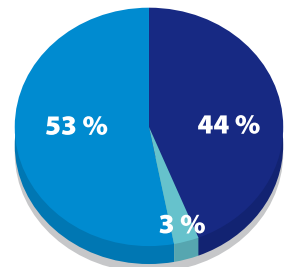
Ludmila Žaláková
1. ročník FF

Tělesná výchova podle mě nemusí být povinná, ale je rozhodně dobré, když si jdou studenti ve volném času zapsportovat. Pokud by šlo o volitelný předmět, byla bych pro. Protože mám spoustu učení, tak nesportuji. Kdyby byl ale tělocvik céčkový předmět, tak bych tam určitě chodila.

Radim Navrátil
3. ročník FF

Tělesná výchova by neměla být povinná. Studenti jsou dostatečně dospělí na to, aby si zvolili, co budou dělat a co nebudou. Povinný tělocvik má smysl na základní a střední škole, to je postačující. Pokud by to byl volitelný předmět, neměl bych nic proti. Já mám sport rád, je to správný způsob trávení volného času. Sportoval jsem aktivně, nyní už jen rekreačně.

Měla by být tělesná výchova povinná na každé fakultě?

- ☒ Jednoznačně ano.
- ☐ Nevím / je mi to jedno.
- ☐ Povinné v žádném případě.

Jen žádné povinnosti

Anketa na webu Žurnálu Online o povinném tělocviku přitáhla pozornost téměř tří stovek lidí.

Ve 127 případech zněla odpověď na otázku, zda by měla být tělesná výchova povinná na všech fakultách, jednoznačně ano. Proti povinnému tělocviku kliklo myší 152 čtenářů. Povinnosti nemáme zrovna nejraději a to ani v případě bohužel činnosti, kterou protažení údu určitě je. Ve 152 odpovědích se nezračí ani tak odpor k pohybu, jako spíše k závazku.

V prakticky mizivém počtu deseti kliknutí jsme se dočkali odpovědi: Nevím.

Pokud máte jasnou strategii pro nadcházející zkouškové období nebo jen chuť hlasovat, nahlédněte na web www.zurnal.upol.cz. (brz)

Jedna z Cen Josefa Vavrouška putovala do Olomouce

Studentka olomoucké přírodovědecké fakulty Kateřina Hradilová obsadila druhé místo v soutěži o Cenu Josefa Vavrouška. V konkurenci posluchačů pěti českých a slovenských univerzit uspěla v kategorii bakalářských prací s analýzou čínského modelu růstu.

„Čínský ekonomický růst v posledních třiceti letech začíná měnit rovnováhu na světové scéně a ukazuje, že kapitalismus může dobře fungovat i bez liberální politiky a demokracie. Zatímco se tento model rozvoje dostává do střetu se západním konceptem liberalizace, začíná být pro některé africké a asijské země atraktivní jako cesta k dosažení dobrých ekonomických výsledků,“ shrnula zaměření své práce Hradilová.

Olomoucká studentka se o stříbrnou příčku podělila s posluchačkou pořádající Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy a ze soutěže si odnesla diplom a finanční odměnu ve výši čtyř tisíc korun. Uspěla přitom v silné konkurenci studentů z převážně pražských a brněnských fakult. Jak konstatovala hodnotící

komise, většina přihlášených magisterských i bakalářských prací byla na velmi dobré až vynikající úrovni.

Také vedoucí práce z katedry rozvojových studií Miroslav Syrovátka považuje oceněnou bakalářku za zdařilou po obsahové i formální stránce. „Jde o kvalitní a pečlivě zpracovanou práci. Autorka použila vysoký počet relevantních zdrojů včetně článků z odborných periodik. Prokázala, že umí pracovat s odbornou literaturou a vnést do práce svůj pohled na danou problematiku,“ uvedl Syrovátka.

Práci s názvem Perspektivy čínského modelu růstu pro rozvojový svět obhájila Kateřina Hradilová v loňském roce na katedře rozvojových studií. Na své alma mater se nyní soustředí na dokončení navazujícího magisterského studia Mezinárodních rozvojových studií. „Vzhledem k tomu, že jsem absolvovala zahraniční stáž v rámci Erasmu, musela jsem si studium o rok prodloužit. Problematika rozvojového světa mne ale zajímá a uvažuji i o doktorském studiu,“ dodala Hradilová.

Osmnáctého ročníku soutěže o Cenu Josefa Vavrouška se letos účastnila téměř třicítka studentů z Univerzity Karlovy, Masarykovy univerzity, Univerzity Palackého, Mendelovy univerzity a Univerzity Jana Amose Komenského v Bratislavě. Ocenění obdrželi autoři vítězných prací v polovině listopadu v pražském Karolinu.

Veřejná soutěž studentských a vědecko-výzkumných prací, kterou

každoročně vyhlašuje děkan Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy, je věnována nejrušnějším aspektům problematiky trvalé udržitelnosti. Je spjata s osobností Josefa Vavrouška, který se stal jedním z propagátorů její koncepce jako někdejší ministr životního prostředí České a Slovenské Federativní Republiky a pedagog pražské fakulty sociálních věd. (mav)

Autorka úspěšné bakalářky Kateřina Hradilová.

Koláž: Žurnál UP

„Učitelství a věda jsou moje práce, spisovatelství koníček“

MARTINA ŠARADÍNOVÁ

Docent Radek Malý učí na filozofické fakultě redakční praxi, literaturu pro děti a mládež, komparatistiku a výběrové semináře z oblasti českých a německých literárních dějin. Také vede volitelný seminář Jak rozumět poezii otevřený pro všechny studenty UP, jehož náplní jsou mj. prvky tvůrčího psaní.

Jste vysokoškolský učitel a současně spisovatel. Jak to jde dohromady? Studenti jsou určité poučení čtenáři a hodnotí i vaši literární tvorbu. Je to výhoda, či nevýhoda?

Hodnotit mé literární dílo přede mnou samým se studenti jednak většinou neodváží a jednak z části zřejmě ani netuší, že před ním stojí také spisovatel. Pro mě je výhodou to, že znám tvůrčí proces z různých stran, čehož se samozřejmě snažím při výuce využít. Praktický dopad má toto spojení například v tom, že mohu občas pozvat zajímavé hosty, které znám z literární branže. Ostatně každý učitel na vysoké škole je ale nějakým způsobem spisovatel, všichni publikujeme – byť odborné texty. I ty by měly být čtivé.

Proč vlastně učíte? Neodvádí vás to od vlastního psaní? Nebo vás to napak inspiruje?

Jsou to dvě odlišné věci. Působení na vysoké škole je moje práce, spisovatelství vnímám jako koníčka. Poslední dobou píšu beletrii skutečně, jen když vyjde čas, ale jako svoje poslání a povolání vnímám práci pedagoga a badatele.

Pedagogická činnost mne inspiruje v tom smyslu, že se daří najít nějaká průchozí místa. Například literatura pro děti a mládež byla na počátku předmětem mého teoretického zájmu. Nejprve jsem začal sestavovat čítanky a až potom jsem zjistil, že by bylo zajímavé zkusit pro děti něco napsat. Je to tedy spíše tak, že vědecká oblast obohacuje tu spisovatelskou.

Kdysi jste prohlásil, že univerzita pro vás v době studia byla jakousi maminkou. Co se nyní vy jako pedagog snažíte předat studentům? Především to, že je čest studovat na filozofické fakultě. Pozoruji, že v tomto je obrovský rozdíl oproti době, kdy jsem studoval já. Mám pocit, že nyní je největší problém s motivací studentů, jejich zapálením pro studium. Asi nejsem jediný z pedagogů, který by potvrdil, že je někdy obtížné inspirovat. Takže se snažím posluchače bohemistiky především získat pro obor. Třeba literatura pro děti a mládež je oblast, která je mladým lidem kolem dvaceti let věku poměrně vzdálená, avšak snažím se ukázat, že i tady se dají najít hluboká témata a zajímavé otázky, které má smysl řešit a které mají místo na filozofické fakultě.

Vidíte mezi svými studenty nějaké talenty, které by se mohly vydat na literární dráhu?

To bohužel nemohu říct, protože přímo semináře tvůrčího psaní na katedře bohemistiky zatím nenabízím. Ovšem pokud se objeví talent, je radost jej podpořit – třeba prostřednictvím Literární soutěže Univerzity Palackého. Například vítěz

jednoho z předchozích ročníků Jan Spěváček už vydal sbírku poezie, připravuje další a mám dojem, že tato literární soutěž byla jeho prvním úspěchem.

Stejná soutěž přiměla k publikování i vás, že?

Je pravda, že jsem tam posílal své první texty – a rozhodně neslavily úspěch hned od začátku.

Vraťme se k vaší tvorbě pro děti. První knihu pro ně jste vytvořil ve svých zhruba sedmadvaceti letech. Není to zvláštní? Jaká byla vaše motivace?

Je to zvláštní, protože většinou spisovatelé dospějí k psaní pro děti až pod vlivem vlastního rodičovství. Já jsem pracoval v pedagogickém nakladatelství, kde jsem sestavoval čítanky a autorsky jsem spolupracoval na učebnicích. Ukázalo se, že v nakladatelství hledají autora bás-

niček pro děti. Hodilo se, že umím rýmovat a že formální stránka poezie mi není úplně cizí, což je dnes v poezii docela vzácnost. Tak jsem se dostal k psaní veršů pro děti.

Máte od nich nějakou zpětnou vazbu?

Ano – ty básničky vyšly i v souborném knižním vydání a čtenáře si našly i mimo školu. Také občas jezdím po besedách a sleduji, jak co na děti funguje.

Chcete se této tvorbě věnovat i nadále?

Určitě. Na psaní pro děti se mi líbí to, že se v něm dokonale snoubí nepojmenovatelné nadání s praktickým literárním řemeslem. Autor knih pro děti musí umět na spoustu věcí rezignovat a přistoupit na některé kompromisy. Na druhou stranu nesmí nudit a neměl by se dětem podbízet.

Radek Malý (*1977)

Básník, autor knížek pro děti, překladatel, vysokoškolský učitel.

Vystudoval germanistiku a bohemistiku na FF UP, od roku 2006 působí na katedře bohemistiky.

Vydal básnické sbírky Lunovis (2001), Vraní zpěvy (2002), Větrní (2005), Malá tma (2008) a Světloplaší (2012). Je držitelem ceny Magnesie Litera, Ceny Jiřího Orteny či výroční ceny nadace Český literární fond.

Vydal několik knih pro děti – Kam až smí smích, Listonoš vítí, Slabikář, Kamarádi z abecedy.

Přeložil poezii Georga Trakla, Ericha Kästnera, Rainera Marii Rilka, Paula Celana, Hugo Sonnenscheina a dalších autorů.

Na čem pracujete v současné době?

Letos jsem připravil knížku pro první třídy s názvem Všeljaké řečičky pro kluky a holčičky. Velká část prvníků ji dostala na konci školního roku zdarma díky projektu Já už umím číst. Aktuálně pracuji na překladech z němčiny. Ještě v letošním roce by měl vyjít výbor z poezie Rainera Marii Rilka, významného a často překládaného básníka. Je samozřejmě velkou výzvou překládat ho znovu. A pokud vše dobře dopadne, na jaře příštího roku by měl vyjít můj výbor z poezie Paula Celana.

A co vlastní básně?

To je běh na dlouhou trať. A také není snadné v současné době najít čtenáře, natožpak odhodlaného nakladatele. Já se snažím v tomto směru nespěchat. Mám nějaké texty v šuplíku, ale zatím je budu zkoušet na čtenářích – na autorských čteních. Jestli vyjdou, tak možná za dva za tři roky.

Misionářkou na Filipínách

Svět očima zkušeností studentů katedry rozvojových studií.

Na Filipínách, které nedávno zasáhl ničivý tajfun Haiyan, jsem v minulosti dva a půl roku pracovala jako komunitní rozvojová pracovníce. V srpnu 2012 jsem se na toto souostroví do provincie Kalinga vrátila coby studentka mezinárodních rozvojových studií, abych zde během tří měsíců provedla terénní výzkum a na jeho základě vytvořila návrh na

komunitní rozvojový program, který by co nejvíce odpovídal potřebám místních obyvatel.

Prostřednictvím výzkumu, který probíhal formou cílených workshopů, komunity samy zjišťovaly svoje silné a slabé stránky a dozvíдалy se, co všechno jsou schopny dokázat bez pomoci zvenčí. Pomáhala jsem jim uvědomit si, že k naplňování základních potřeb není nutné velké množství peněz a k udržování základních hygienických návyků a čistého prostředí dokonce nejsou potřeba peníze žádné.

V jedné z komunit tak během šesti týdnů zmizely odpadky běžně roztroušené po okolí, vyrostlo barevné bambusové oplocení, přibýly odpadkové koše a příjemný vzhled dodala

nově vysazená zeleň. Za touto změnou stáli sami lidé v komunitě, kteří ale na počátku nevěřili ve své schopnosti a netušili, že by mohli něčeho takového dosáhnout i bez pomoci zvenčí. Tento mikroprojekt vznikl z vlastní iniciativy komunity mě opět přesvědčil o síle lidského potenciálu, který může být následkem trvalé deprivace, v případě lidí z Kalingy v důsledku hluboké chudoby, silně potlačen, ale pomocí určitých postupů vedoucích k jeho posílení opět obnoven.

Protože se komunity nejvíce potýkaly s podvýživou dětí, nedostatečnými znalostmi v oblasti zdraví, péče o děti a domácnost, začal po návratu z Filipín vznikat holisticky pojatý program komunitního rozvoje nesoucí

název „Transition Home Christine“. Jeho cílem je zajistit podvyživeným dětem v provincii Kalinga přechodné zázemí pro jejich rekonvalescenci,

vybudovat výukové centrum pro rodiče a dobrovolníky a farmu sloužící jako zdroj potravin.

Helena Bitomská

Perché Olomouc

Perché abbandonare Parigi, la Ville Lumière, per un piccolo centro della Repubblica Ceca? Perché rinunciare a due contratti d'insegnamento e alla promessa (fatta, in un caldo pomeriggio primaverile, da un noto professore romano: un uomo d'onore) di un assegno di ricerca in Italia per venire a portare la lingua e la cultura italiana a Olomouc, dove l'italiano è parlato e studiato da una sparuta minoranza? Molti me l'hanno chiesto: proverò, con poche parole, a dare una risposta.

Ho vinto il posto all'Università Palacký dopo aver partecipato a centosessantasei concorsi indueanni. L'hovinto da solo: venendo in Moravia a mie spese, armato esclusivamente del mio curriculum e delle mie idee che, evidentemente, hanno aperto una breccia nella commissione giudicatrice. Venivo con poche aspettative: sul concorso e sulla città, elegante, vivibile, dignitosa, pulita e silenziosa come era difficile aspettarsi. Potevo perdere una simile occasione?

No. Farcela con le proprie forze, essendosi formati in un Paese e in un ambiente in cui vite e carriere sono regolate da rapporti personali, da clientele, da nepotismi, da sfruttamenti, da regole aggirate o sfacciatamente violate, dà soddisfazione speranza. La stessa speranza che vorrei trasmettere ai giovani cechi e ai giovani italiani, disillusi sulla possibilità di spezzare i circoli viziosi della mala politica e del malcostume. Qualcosa, in piccolo, io l'ho fatto. E quando passeggiavo in Horní Náměstí mi sento forte. Mi sento libero.

Francesco Bianco
lektor katedry romanistiky FF

Proč právě Olomouc

Jak může někdo opustit Paříž, město světla, kvůli malému centru v České republice? Proč odmítne dvě pracovní nabídky a příslib výzkumného grantu v Itálii (daný jednoho teplého jarního odpoledne významným římským profesorem a slušným člověkem) a místo toho odjede šířit italský jazyk a kulturu do Olomouce, kde italicinu studuje a hovoří ji jen hrstka lidí?

Tuto otázku mi položilo mnoho lidí. Pokusím se odpovědět několika slovy. Získal jsem místo na Univerzitě Palackého poté, co jsem během dvou let absolvoval sto šedesát šest konkurzů. Tento konkurz jsem vyhrál zcela sám: přijel jsem na Moravu za své peníze, vybaven pouze svým životopisem a představami, které komisi evidentně oslovily. Nepřijel jsem s nijak velkým očekáváním: ani ohledně konkurzu ani ohledně tohoto města – tak půvabného, vlídného, důstojného, čistého a klidného. Copak jsem mohl takovou příležitost zahodit?

Ne. Když se vám podaří něco takového zvládnout vlastními silami poté, co jste vyrostli v zemi a prostředí, kde život a kariéru ovlivňují osobní vztahy, klientelismus, protěžování příbuzných, prospěchářství, obcházení či bezohledné porušování předpisů, zmocní se vás pocit uspokojení a naděje. Naděje, kterou bych rád předal mladým Čechům i Italům, nevěřícím, že by mohli bludný kruh zkorumpované společnosti a politiky narušit. Mně se něco malého podařilo dokázat. A když se procházím po Horním náměstí, cítím se silný. Cítím se svobodně.

Endymio: esence barokního stylu pěti kontratenorů

MILADA HRONOVÁ

Bez kulis, bez kostýmů, zato s výjimečným mezinárodním obsazením zazněla minulý týden v atriu Konviktu barokní opera **Endymio**. Role Endymiona, Diany, Aurilly, Thyrsa a Sylvana koncertně zpívali Piotr Olech, Steve Wächter, Stefan Kunath, Carl Thiemt a Jan Mikušek. Pět kontratenorů z Německa, Polska a Česka v jednom představení je i z celoevropského hlediska unikát.

Endymia napsal v roce 1727 piarista Joanne Baptista – Jan Kopecký, který byl s největší pravděpodobností i autorem dnes již ztracené hudby. Nově operu zhudebnil Tomáš Hanzlík z katedry hudební výchovy a umělecký vedoucí Ensemble Damian.

Hanzlík původní libreto podstatně zkrátí. I když se rozhodl použít některé hudební myšlenky a nechal se inspirovat atmosférou a duchem hudebního života v piaristických seminářích 17. a 18. století, tříhodinovou operu zkoncentroval do hodinové jednoaktovky.

„Experimentálním představením jsme chtěli přiblížit, jak opera vypadala při premiéře v roce 1727, tedy v době, kdy ji zpívali pouze muži. Přestože jsme neměli dostatek času na scénické provedení, věřím, že mezinárodní obsazení kontratenorů bylo samo o sobě lahůdkou,“ uvedl Hanzlík.

Šimon Hron v roli Amora.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

Hrudní rejstřík a falzet

Thyrsa zpíval stálý host Národního divadla v Praze Jan Mikušek. Byl už při premiéře opery v roce 2001. Původně vystudoval dirigování, kontratenoru se věnuje zhruba dvacet let, přestože se v Česku nevyužívá. Ke kontratenoru se dostal přes zájem o starou hudbu. Inspiroval jej jeden z nejlepších kontratenoristů, Francouz Gérard Lesne.

V 18. století, kdy barokní opery vznikaly, nepívali ženské role pouze kastráti, s nimiž je hlas kontratenoru někdy spojován. „Ženy v té době nemohly zpívat, muži proto

využívali kompletní hrudní rejstřík a falzet. Falzet jako způsob zpěvu, kdy můžu hlavový tón zesílit a pracovat s ním. Falzet, jehož prostřednictvím se nahrazovaly v baroku ženské party. Altové a mezzosopránové polohy totiž nelze plným hlasem uzpívat, a navíc by se těžko pojily s jinými hlasy,“ vysvětlil Mikušek. Zdůraznil, že dnes jej tenoristé využívají ve sborech a běžně se užívá i v bigbitu. „Například Ladislav Křížek v úvodní melodii k seriálu Dlouhá míle dal všem kontratenorům doslova na frak. Hlasově se v této melodii totiž pohybuje někde

kolem c³ sopránů a to jen tak někdo neumí,“ přiblížil Mikušek.

Zpěvy kastrátů

Na podia nevstoupil ženský hlas až do roku 1800 a vedle mužů, kteří dokázali obsáhnout i ženské party, měl svou roli i hudebním světě i hlas kastrátů.

„Tyto hlasy však patří do zcela zvláštní kategorie, neboť se jednalo o chlapecké, ne mužské hlasy. Velkému tělu těchto dorostlých chlapců stačilo i míň dechu k tomu, aby zvládli velké fráze,“ zdůraznil Mikušek. Podle něj je důležité tyto hlasy nesměšovat.

Endymio jako koncert

„Koncertní provedení bylo strhující. Opět jasně prokázalo, že Hanzlíkova opera Endymio znamenitě funguje i bez scénického provedení a že zcela jednoznačně patří k tomu nejpůsobivějšímu, co v posledních letech v tomto žánru v globálním kontextu vzniklo,“ uvedl prorektor a hudební skladatel Vít Zouhar. Verzi s pěti kontratenoristy považuje za výjimečnou nejen hlasovým rejstříkem, ale také znamenitými a skvěle vyrovnanými pěveckými výkony, které se navzájem umocňovaly.

„Přihrávka mezi kontratenoristy, znamenitým tanečníkem a pěvcem v roli Amora, výtečným sborem a sehraným orchestrem stíhala přihrávku a góly pak padaly v takovém tempu, že divákovi-posluchači nedaly vydechnout až do finále,“ popsal Zouhar.

Koncert si nenechala ujít ani Michaela Cyprová. „Kontratenory můžete milovat, nebo nenávidět. Mně se přihodilo to první. Operu Endymio znám od jejího premiérového uvedení a vlastně je i důvodem, proč jsem se po několikaleté pauze vrátila ke sborovému zpěvu. Spojení oblíbeného díla s tak zajímavými interprety byl pro mne zážitek takřka extatický,“ prohlásila po koncertu Cyprová.

Provedení Endymia za účasti Ensemble Damian, Dětské opery Olomouc a Svatocecilského sboru bylo součástí Festivalu soudobé hudby Opera Schrattenbach, který skončí 13. prosince ukázkami z oper Emila Viklického.

Stefan Kunath

Piotr Olech

Jan Mikušek

Carl Thiemt

Steve Wächter

PAF 2013 – Cesta za hranice animace

Ve znamení vizuální kultury padesátých let a kinetiky obrazu se ponese letošní dvanáctý ročník Přehlídky animovaného filmu (PAF), který se v Olomouci uskuteční na počátku prosince. Během čtyř dnů se návštěvníci mohou těšit i na divadla, koncerty, výstavy či workshopy. Spuštěna je již on-line akreditace za zvýhodněnou cenu, která potrvá do 2. prosince.

„Jedná se o nejstarší českou přehlídku, která je zaměřena na filmovou animaci a současné umění. Během roku pořádáme zhruba tři desítky výstav, prezentací a přednášek, vydáváme rovněž publikace. Širokým pojetím fenoménu animace v kontextu kinematografie, mediálních studií a vizuálního umění se zabýváme dlouhodobě,“ uvedl ředitel přehlídky Alexandr Jančík.

Pestrá padesátá

Festival letos nabídne dvě hlavní programové sekce. Jedním z ústředních témat bude představení československé vizuální kultury v 50. letech minulého století. Sekci nazvanou Pestrá padesátá pro přehlídku připravil

vizuální umělec, sběratel a archivář Pavel Ryška. Podle dramaturga festivalu Martina Mazance se program staví proti představě „šedivého bezčasí“ daného totalitního období. „Zaměříme se na dobovou karikaturu, knižní ilustraci, páskovou módu, vesmírné objevy, reklamu, propagandu i dětské pohádky,“ prozradil Mazanec. Podrobně bude představena tvorba ilustrátora Jaroslava Maláka.

Významní zahraniční hosté

Druhou hlavní programovou sekci je Kinetika obrazu, již pořadatelé navazují na několikaletý trend koncentrace na experimentální film. Na programu budou autorské projekce, prezentace a diskuze, které souvisejí s otázkou základních částí pohyblivých obrazů filmu a videa. Představí se i významní hosté, mezi nimiž nebude chybět jedna z nejvýznamnějších postav současné animace a výtvarného umění Takeshi Murata z USA či Gábor Ózs z Maďarska. „Filmovou událostí bude bezesporu projekce snímku Wavelength kanadského

experimentálního filmaře Michaela Snowa z originálního šestnáctimilimetrového materiálu v kině Metropol,“ soudí Mazanec.

PAF Kult pro britského umělce a pedagoga

Ocenění PAF Kult pro rok 2013 získá legendární britský průkopník počítačem generovaných pohyblivých obrazů a animace, umělec a univerzitní profesor Ernest Edmonds. Na přehlídce bude hovořit i o vlastním výzkumu v této oblasti. V minulosti čestnou pozici PAF Kult získali mimo jiné Břetislav Pojar, Bob Sabiston nebo Constant Dullaart.

Neoddělitelnou součástí přehlídky bude i soutěžní sekce Jiné Vize 2013, jejímž cílem je mapovat dění na poli pohyblivých obrazů filmu a videa v tuzemsku. Finální desítku soutěžních děl každoročně vybírá kurátor přizvaný pořadateli festivalu, letos jím bude člen umělecké skupiny Rafani, vizuální umělec, režisér a pedagog David Kořínek.

Výstavy, divadlo i koncerty

Jelikož PAF není už dávno jen tradiční filmovou přehlídkou, ale snaží se představovat současné umění i v dalších oblastech, návštěvníky čekají rovněž koncerty, taneční představení ve tmě i program pro děti. Zdarma budou pro veřejnost otevřeny všechny výstavy a instalace v Konviktu. Další výstavy se uskuteční v Galerii U Mloka, Vitríně Deniska nebo kočovné tramvajové Galerii Dé.

Přehlídka animovaného filmu se uskuteční od 5. do 8. prosince v Uměleckém centru Univerzity Palackého a dalších místech. Bližší informace jsou dostupné na www.pifpaf.cz. (srd)

Autorské čtení

Dvě originální a pozornost si zasluhující prózy přinesl rok 2013. Svým úhlem pohledu se každá z nich snaží vyrovnat s historickou látkou. Jejich autoři Lidmila Kábrtová a Jan Němec představí metodu své práce v autorském čtení.

Debutující Lidmila Kábrtová se v románu Koho vypijou lišky vrací do doby normalizace. Experimentující minimalistickou formou evokuje dětství své hrdinky na vesnici v době bezvýchodného socialistického bezčasí. Jan Němec do Olomouce přiveze biografický román o fotografovi Františku Drtikolovi Dějiny světa.

„Jsou to talentovaní prozaici. Jan Němec debutoval románem Hra pro čtyři ruce a byl i nominován na Cenu Jiřího Ortena za rok 2009. Oba spisovatelé budou číst ze svých nových děl a pohovoří o tom, jak se beletristicky zpracovává minulost,“ uvedl moderátor chystaného večera Michal Sýkora.

Autorské čtení se uskuteční v pondělí 2. prosince v 16:45 na katedře anglistiky a amerikanistiky v místnosti číslo 15. (map)

VYSTŘELÍME TVŮJ PODNIKATELSKÝ ZÁMĚR

SOUTĚŽ PRO VŠECHNY STUDENTY A ZAMĚSTNANCE UP

Máš nápad, jak podnikat?

My ti pomůžeme tvůj nápad zrealizovat

Informace o soutěži a registrace do 2.12.2013 na:
www.vtpup.cz/catapult

Vytvoř nejlepší podnikatelský záměr a získej tuto podporu:

- pronájem kanceláře ve VTP UP na rok zcela zdarma
- zpětnou vazbu od odborníků
- užitečné kontakty a možnost získání investora
- konzultační podporu 10 hodin/měsíc pro úspěšný rozjezd tvého projektu

4. Zirmův olomoucký diskuzní den

V sobotu 9. 11. 2013 se v prostorách PF UP uskutečnil 4. Zirmův olomoucký diskuzní den, který pořádala Oční klinika LF UP v Olomouci pro vedením prof. Jiřího Řeháka. Přítomno bylo 270 očních lékařů z České republiky i ze Slovenska.

Každý ze tří bloků byl moderován specialistou v dané oblasti z týmu lékařů Oční kliniky LF UP a Fakultní nemocnice Olomouc. Na začátku bloku panelisté uvedli dané téma soubornými referáty, po nichž byla téměř celá hodina věnována diskuzi, rozebírání minikazuistik a reakcí na dotazy z auditoria. Ke všem tématům a jejich úskalím se také mohli vyjádřit všichni účastníci během četných hlasování, která probíhala v diskuzních částech bloků.

První blok, moderovaný MUDr. Karhanovou, byl věnován operacím šilhání u dospělých pacientů. Postupně jsme rozebrali možnosti prevence dvojitěho vidění po operaci, využití prizmat (optických hranolů v brýlových sklech posunujících obraz k potlačení dvojitěho vidění), současného řešení šilhání a refrakční vady (možnosti odstranění brýlí operací) a nové metody při operacích šilhání.

Prim. Marešová se ujala organizace druhého bloku, který se zabýval sekundárními glaukomy (vybranými typy zeleného zákalu se známou vyvolávající příčinou). Přední české specialistky na zelený zákal (prim. Liehneová, bývalá prezidentka České glaukomové společnosti, doc. Růžičková, současná prezidentka České glaukomové společnosti, a doc. Pitrová, předsedkyně České oftalmologické společnosti) a prezidentka Slovenské glaukomové společnosti prim. Vodrážková přednesly svoje zkušenosti s léčbou těchto komplikovaných onemocnění vedoucích někdy i přes razantní léčbu ke slepotě.

Představitelky České glaukomové společnosti také uctily památku nedávno zesnulého prof. Svatopluka Řeháka, který byl během své-

Zahájení druhého bloku. Zleva: prim. Marešová (Olomouc), doc. Pitrová (Praha), doc. Růžičková (Praha).

Foto: VILÉM GROHMAN

ho života mimo jiné přednostou Oční kliniky Lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové, děkanem Lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové, členem korespondentem ČSAV, předsedou České oftalmologické společnosti, členem výboru Evropské oftalmologické společnosti, členem předsednictva Mezinárodního glaukomového kongresu, zakládajícím členem výboru Evropské glaukomové společnosti a čestným členem České glaukomové společnosti.

Ve třetím bloku, vedeném MUDr. Hrabčíkovou, jsme se věnovali problematice chlamydiových infekcí. Chlamydie jsou nitrobuněční parazité, kteří kromě oka postihují i jiné orgánové systémy. Některé chlamydie jsou původci sexuálně přenosných chorob.

V předvečer odborného programu probíhaly již tradičně kurzy vedené zkušenými optometry na téma: „Stanovení subjektivní refrakce“, v nichž se mladí oční lékaři mohli zdokonalit ve správném určení síly brýlových skel.

Diskuzní den ukončila svým vystoupením doc. Pitrová, která ocenila jeho vzrůstající odbornou kvalitu při zachování praktičnosti doporučení pro naši každodenní práci.

Děkujeme Konferenčnímu servisu UP za organizační zajištění konference.

Petr Mlčák, Oční klinika LF UP a Fakultní nemocnice Olomouc

12

**Festival of Film
Animation Olomouc** CZ

PŘEHLEDKA ANIMOVANÉHO FILMU

5—8 **www**
12 2013 **.pifpaf.cz**

Jiné vize 2013 *Other Visions 2013*
 Pestrá padesátá *Colourful 50s*
 Kinetika obrazu *Kinetics of Image*

PAF Kult *PAF Cult: Ernest Edmonds*
 Aport animace *Aport Animation*
 PAF Art *PAF Art*

www.facebook.com/PAFOlomouc

NALAŽ SE NA NAŠI VLNU!
 STUDENTSKÝ ROZHLAS OLOMOUC HLEDÁ NOVÉ TVÁŘE
 POKUD SE CHCEŠ STÁT JEDNÍM Z NÁS, NAPIŠ NA E-MAIL
STUDENTSKY.ROZHLAS@EMAIL.CZ

Centrum portugalského jazyka
 a lusofonní kultury
 na Katedře romanistiky FF UP
 si Vás dovoluje pozvat na

DNY LUSOFONNÍ KULTURY

konané ve dnech **2.–6. 12. 2013**
 převážně v prostorách
 Katedry romanistiky, Křížkovského 10,
 Olomouc.
 Podrobný program naleznete
 v Aktualitách na stránkách Katedry
 romanistiky FF UP
www.romanistika.upol.cz

ŽURNÁL Univerzity Palackého

Vychází každé druhé pondělí | Registrace: MK ČR E 12524, ISSN 1804-6754
 Vydává Univerzita Palackého v Olomouci, Křížkovského 8, 771 47 Olomouc | IČ: 61989592
 Předseda redakční rady: Michal Malacka | Vedoucí redakce: Pavel Konečný
 Redakce: Biskupské nám. 1, Olomouc | Telefon 585 631 155 | E-mail: zurnal@upol.cz
 Tisk: Tiskárna Budík Grafika, s. r. o. | Náklad 3 000 ks
VYTÍŠTĚNO NA RECYKLOVANÉM PAPIRU

**POTKÁME SE
U MODRÉHO KONTEJNERU**

Vyhráli všichni, běželi proti diabetu

PAVEL KONEČNÝ

Stovka lidí se minulou středu postavila na start Běhu proti diabetu, který ve Smetanových sadech organizovala mezinárodní organizace studentů medicíny IFMSA. Na kilometrové trati byl nejrychlejší Daniel Mikeška, pětikilometrový závod vyhrál Pavel Dvořák.

„Chtěli jsme upozornit na to, že cukrovka může přijít kdykoliv. Je to o životním stylu a studenti se pořád učí a málo hýbou. Dnes udělali něco pro sebe,“ uvedla za organizátory Eva Sedláčková z třetího ročníku medicíny, v jejíž rodině má cukrovku pouze dědeček.

Kilometr: požitek, trénink i náhražka

„Běh je pro mě požitek,“ prohlásil po kilometrové trati Daniel Mikeška, když ze sebe sundal vítěznou pásku. V cíli ho stíhal jeden ze zahraničních studentů. „Jsem rád, že na konci byl souboj. My jsme na sebe mrkali, jako že dáme sprint – tak jsme ho dali,“ usmíval se student fakulty tělesné kultury.

Na trati měl celkem 22 soupeřů. Mezi nimi i Pavla Dvořáka, který v běhu tlačil kočárek, a přesto skončil devátý. Na pětikilometrové trati ale vyhrál. „Kilometr s kočárkem,

Dvě trati, jeden cíl – upozornit na nebezpečí diabetu.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

ve kterém byla dcera kamarádky, to byl pro mě trénink. Na zahřátí,“ řekl Dvořák. Absolvent přírodovědecké fakulty začal běhat po absoltoriu před pěti lety, dnes pracuje jako programátor. V jeho rodině nikdo cukrovku nemá. „Ale myslím, že udržování kondice v boji proti ní pomáhá,“ prohlásil vítěz.

Nejlepší ženou závodů byla medička Monika Strmenská. Na kilometru byla čtvrtá a přiznala, že když má trochu času, běhá. „Před dvěma týdny jsem měla natržený stehenní sval, tak jsem nemohla běžet naplno. Můj původní plán byl běžet pětiku, ale nedalo mi to, abych neběžela aspoň ten kilometr,“ řekla.

Každý pohyb je dobrý

Většina běžců byli studenti. Nejstarším účastníkem byla 47letá Marcela Sedláčková, matka pořadatelky. „Slíbila jsem to dceři. Občas spolu běháme, jednou za týden mě vytáhne, někdy i se psem,“ vysvětlila. Ani ona si ale na pětikilometrovou trať netroufla.

CUKROVKA

Diabetes mellitus neboli úplavice cukrová je chronické onemocnění, jehož projevem je porucha metabolismu sacharidů. Podle příčiny vzniku se rozlišuje cukrovka I. a II. typu, podle toho, zda jde o absolutní nebo relativní nedostatek inzulínu, (bílkovinného hormonu). Diabetes I. typu je řazen mezi autoimunitní choroby, u II. typu označovaného jako stařecká cukrovka je snížena citlivost tkání na inzulín. Hlavním projevem je nedostatek energie.

Zdroj: Wikipedie

Běžci si mohli nechat změřit tlak a tepovku před a po závodě. Číslo 208 Petra Bozděcha trochu vyděsilo. Rozdíl mezi 110/90 a 208/83 komentoval od tonometru jeho spolužák. „To máš jen systolický, to je v pořádku,“ uklidňoval jej. Bozděch s výrazným úspěchem dnes nepočítal. „Sportuji, ale běh nedělám, nešel jsem do toho s tím, že bych měl vyhrát,“ popsal. Nakonec byl těsně pod stupni vítězů.

Závody odstartovala a zaštitila legendární běžkyně Petra Kamínková. „Jsem ráda, že takové akce vznikají, lidé by si měli uvědomit, že pro své zdraví musí něco dělat. Neříkám, že to musí být běh, prostě jakýkoliv sport. Myslím, taková akce podpoří běh i boj proti diabetu,“ zhodnotila několikanásobná mistryně republiky.

Alena Orlová 53 let nevynechala žádný studentský turnaj ve volejbalu

Od roku 1960 je Alena Orlová nerozlučně spjata s turnajem o Pohár 17. listopadu, který byl vždy spojován s Mezinárodním dnem studentstva.

„Nejdřív jsem asi osm devět let hrála. Pak jsem jako trenérka měla vlastní tým a také jsem v té době začala pomáhat s organizací turnaje,“ vzpomněla Orlová. Dnes už je na všechno sama. Kdyby nepřišel dřív správce haly a pár studentů, ani by nemohla nachystat kurty.

„Dřív to byl jen ženský turnaj. Měly jsme navázanou spolupráci s Německem, Polskem a Bulharskem a své turnaje jsme vzájemně navštěvovaly. Po revoluci to přestalo. Tehdy jsme také turnaj začali pořádat pro smíšené týmy,“ vysvětlila bývalá ligová hráčka a pověstná univerzitní tělocvikařka.

Alena Orlová, hlavní a jediná pořadatelka turnaje. Foto: PAVEL KONEČNÝ

Od té doby musí být v každém týmu povinně alespoň dvě ženy. „Je to vlastně nevýhoda, jsou menší a hraje se na vysoké síti, tak jsou

to většinou nahrávačky. Ale i dnes tady máme mezi ženami smečačku – třeba Elišku Baďurovou,“ ukazuje Orlová.

Na dříve pověstný turnaj přijela ještě před pár lety dvacítká týmů, poslední dva roky pouze šest. Z toho byla tři družstva ze tří místních fakult – právnické, přírodovědecké a tělesné kultury. K tomu jeden celek z Brna a dva ze Žiliny. Díky nim zůstal turnaji přívlastek „mezinárodní“.

I přes nižší účast nebyli volejbaloví nadšenci zklamaní. Mezi ně patřili olomoučtí studenti práv. „Naštěstí nemáme ve středu školy,“ smáli se a přitom po sobě pokukovali, že to není tak úplně pravda. „Chceme se hlavně odreagovat,“ potvrdil Tomáš Koliba. Jeho spolužák Petr Kopřiva připustil, že si někteří budou muset výuku nahradit – turnaj neturnaj.

Budoucí právníci si uvědomovali i své handicap. „Jsme moc

chytří a k tomu ještě moc malí,“ smála se Jolana Štěpaníková. Přestože skončili na šestém místě, turnaj si užili.

Pohár nakonec vyhrál tým z fakulty tělesné kultury. Na druhém místě skončili studenti žilinské univerzity, třetí byli olomoučtí přírodovědci. (caf)

Celek právnické fakulty oslavoval na palubovce každý uhraný bod. Foto: PAVEL KONEČNÝ

Povinná tělesná výchova? Peníze a pochybnosti převažují pohyb

Dokončení ze strany 1

„Univerzita Palackého bývala výkladní skříní, vzorem všem ostatním. Na každé fakultě byla katedra tělesné výchovy, což se po roce 1989 zrušilo. Tím univerzita postupně svůj vysoký kredit v oblasti zajištění tělesné výchovy pro studenty mezi ostatními univerzitami ztratila,“ uvedl Bank.

Povinná tělesná výchova byla podle něj v minulosti zrušena i na jiných univerzitách. Postupně se k ní ale vraceli zavedením kreditního systému minimálně v prvním ročníku na všech fakultách.

Odrážející povinnost i finanční zátěž

Pro většinu oslovených olomouckých fakult je možnost zavedení tělesné výchovy do výuky spíše zátěží, zejména finanční. Toho si je vědom i Valenta z Akademik sport centra. „Myslím, že

právě finanční důvody vedly ke zrušení povinné tělesné výchovy na fakultách. Ve snaze šetřit se snažily osekát vše, co přímo nesouvisí s jejich oborem. V současné době to ale jde proti trendu na jiných vysokých školách,“ soudí Valenta.

Na pedagogické fakultě není tato otázka v současné době na pořadu dne. „Inovaci se nebráníme. Pokud by se ale jednalo o povinný předmět, bylo by to složitější, muselo by to jít přes akreditační komisi. Jinou cestou je možnost volitelného předmětu, kde záleží na studentovi, zda si ho zapíše, nebo ne. Pak bychom ale zase narazili na otázku financování a museli bychom se domluvit zřejmě s fakultou tělesné kultury,“ uvedl současný proděkan a budoucí děkan Čestmír Serafin.

Finanční otázka je dominantní i pro lékařskou fakultu. „Pokud by se zaváděla povinná tělesná výchova

na univerzitě a lékařské fakultě by s tím vznikly další náklady, tak na to nemáme peníze. Obdržené dotace nám nepokrývají ani vlastní přípravu studentů všeobecného a zubního lékařství, což je pro nás prioritní,“ řekl děkan Milan Kolář.

Myšlenka povinné tělesné výchovy je cizí děkanovi filozofické fakulty Jiřímu Lachovi. „Studenti by se měli hýbat, ale měli by si k tomu najít cestu sami. Samotnému mi v roce 1990 nevyhovoval povinný tělocvik. Jsem kategoricky proti povinné tělesné výchově, reglementaci už máme na univerzitě dost,“ domnívá se Lach.

Obdobný názor zastává i děkanka právnické fakulty Milana Hrušáková. „Povinný tělocvik při vysokoškolském studiu mne nijak nenaplnuje nadšením. Našimi studenty jsou občas i o trochu starší jedinci, rodiče malých dětí, nebo studenti, kteří vedle studia

již pracují. Určitě nemám nic proti tělocviku jako volitelnému předmětu, ale udělat z něj pro právníky předmět povinný mi nepřipadá žádoucí,“ uvedla Hrušáková.

Naopak příznivci povinné tělesné výchovy jsou vedle Svozila i děkan přírodovědecké fakulty Juraj Ševčík a fakulty zdravotnických věd Jaroslav Vomáčka.

Odborník: Pohyb by studentům prospěl

Podle Zdeňka Hamříka z fakulty tělesné kultury by povinná tělesná výchova vysokoškolákům prospěla. Hamřík je jedním z autorů mezinárodní studie Světové zdravotnické organizace Health Behaviour in School-aged

Children (HBSC), která sleduje životní styl školáků ve 43 zemích světa.

Odborníci z fakulty tělesné kultury v ní

zjistili mimo jiné to, že české děti a mládež jsou málo pohybově aktivní a tloustnou.

„Problém s nízkou pohybovou aktivitou ale platí pro celou populaci, pohyb je důležitý pro všechny věkové skupiny. Myslím, že dostat tělesnou výchovu do výuky i na vysoké škole je cesta, jak lze problém zmírnit. Určitě ho nevyřeší zcela, ale může motivovat ke sportu jako součásti zdravého životního stylu. Alespoň část lidí se díky tomu může vydat správným směrem. Absolventi vysokých škol poté mohou ovlivňovat další lidi, například jako učitelé či lékaři,“ domnívá se Hamřík.

Stane se

- pondělí 25. listopadu (19:00)
Vědecká kavárna s Maximem Tomoszkem na téma **Postavení prezidenta ČR aneb Parlamentní, nebo poloprezidentský systém?** Café 87, Denisova 47
- pondělí 25. listopadu (20:30)
Projekce snímku režiséra A. Abramjana: **Vládnout, pracovat, vydělávat, modlit se, hroutit se.** UC UP, filmový sál
- úterý 26. listopadu (16:00)
Projekce dokumentu **Úžasný Ázerbájdžán** s hostem Romanem Nevěřilem z Amnesty International. Velká posluchárna Teoretických ústavů
- úterý 26. listopadu (17:00)
Přednáška astrofyzika a popularizátora vědy prof. Petra Kulhánka **Tajemství černých děr.** Arcidiecézní muzeum Olomouc
- úterý 26. listopadu (18:00)
Vědecká kavárna s Ondřejem Filipcem na téma **Jaderný terorismus: hrozba 21. století?** Tě & Café Kratochvíle, Sokolská 36
- středa 27. listopadu (13:00)
Fischerovskou **přednášku J. L. Fischer 1968** povede prof. Jan Kořenský. UC UP, kaple Božího Těla
- středa 27. listopadu (17:00)
Putování lékařů východní Afrikou. Vyprávění s diashow o zdravotnické činnosti dobrovolníků v Africe. Malá levá posluchárna Teoretických ústavů LF UP
- středa 27. listopadu (19:30)
Filmový Jukebox aneb vyberte si ze čtyř kultovních snímků! Hlasování na Facebooku Pastiche Filmz. UC UP, filmový sál
- čtvrtek 28. listopadu (14:00)
Prezentace studijních programů **Erasmus a Grundtvig pro akademiky** je zaměřena na výukové pobyty pro VŠ pedagogy. Křížkovského 14, učebna 2.02
- čtvrtek 28. listopadu (18:00)
Kia Ora aneb vítejte na Novém Zélandu. Vyprávění Jany Halaszové o Novém Zélandu. VTP UP, Šlechtitelů 21
- neděle 1. prosince (17:00)
Jiří PAVLICA 60. Účinkuje smíšený komorní sbor ATENEOLUP. Reduta Olomouc
- neděle 1. prosince (19:00)
Hudba starých mistrů pro cembalo z cyklu Adventní koncerty – Olomouc 2013 Hudba barokní Moravy 17. a 18. století. UCUP, kaple Božího Těla
- pondělí 2. prosince (20:30)
Bella Mia. Kravské stádo se vzbouří a rozhodne se pro soubor s otrokářem. Projekce za účasti tvůrců. UC UP, filmový sál
- úterý 3. prosince (20:15)
Kráčím a za mnou kráčí hvězdy. Film brazilského režiséra W. Farnesiho, hosta Dnů lusofonní kultury. UC UP, filmový sál
- středa 4. prosince (19:30)
Kuře na švestkách. Film natočený podle komiksové novely vypráví o osudové lásce nejslavnějšího houslisty současnosti. UC UP, filmový sál
- neděle 8. prosince (19:00)
Scénické provedení českých pastorel **Jasnost nebeská.** Baroko 2013. Aula Pötttingea, Palackého třída (Isk)

27 absolventů

Fakulta zdravotnických věd má od 22. listopadu o 27 absolventů bakalářského a magisterského studia více. „My máme vždycky promoce později. U nás je to obvyklé,“ poznamenala Alena Cholinská ze studijního oddělení fakulty. Absolventi se po slavnostním aktu rozdrobili na rodinné skupinky a svůj den v taláru si zvětčili se svými blízkými. „Dosáhla jsem, čeho jsem chtěla. Když člověk studuje, pracuje a má rodinu, je to náročné skloubit. Splnila jsem si své přání,“ řekla absolventka oboru Všeobecná sestra Jana Šteiglová, která pracuje v prostějovské nemocnici. (caf) Foto: PAVEL KONEČNÝ

Uchazeči dají nejčastěji na jméno školy a přitažlivé obory

V průběhu podzimních veletrhů terciárního vzdělávání odpovídali zájemci o studium na Univerzitě Palackého na krátkou anketu zjišťující jejich motivaci ke studiu. Celkem odevzdaly vyplněné dotazníky v Nitre, Bratislavě a Brně přes dvě stovky mladých lidí, kteří mimo jiné hodnotili také reklamní kampaň univerzity.

1. Pověst a doporučení
Drtivá většina budoucích studentů vysokých škol označila za hlavní motivy výběru té které školy její dobrou pověst a také atraktivitu nabízených oborů. Téměř polovina z dotázaných přikládá význam také doporučení od

známých a rodiny a třetina překvapivě slyší na vysokou úroveň výzkumu. Naopak téměř vůbec nepřikládají uchazeči důležitost blízkosti bydliště od školy nebo tradici vysoké školy.

2. Web a otevřené dveře
Z ankety rovněž vyplynulo, že nejčastěji získávají budoucí vysokoškoláci informace z webových stránek vysoké školy, čtvrtina z nich však upřednostňuje návštěvu Dne otevřených dveří a každý desátý se zaměří i na sociální síť dané instituce. „Z hlediska účinnosti reklamy dává polovina oslovených přednost

prezentaci škol na veletrzích pomaturitního vzdělávání a čtvrtinu osloví internetová kampaň nebo něco jako road show po středních školách. Celkem pochopitelně pak uchazeči míjejí inzerci v klasických médiích, především v tištěných,“ uvedl vedoucí oddělení komunikace Radek Palaščák.

3. Raději vrstevníci
Třetí část ankety se zaměřila na samotné hodnocení kampaně „Univerzita Palackého – víc než studium“ a známkování obdržených informací na veletržním stánku. Vizualizace kampaně a stánek přitom

oslovili 190 z 212 respondentů a přes dvě stovky z nich hodnotilo získané informace a materiály o nabízených oborech jako naprosto uspokojující. Tři čtvrtiny středoškoláků by pak na stánku komunikovalo raději se studenty než se studijními referentkami. „V souvislosti s tím se nám tak nejvíce osvědčil model, kdy každou fakultu reprezentují zástupci z řad studentů, kteří jsou s to předat osobní zkušenost, i pracovníce studijních oddělení, které naopak nejlépe předají formální informace týkající se studia,“ doplnil Palaščák. (mar)

UNIVERSITAS PALASCAKIANA

Mediální obraz univerzity v odrazu zpětného zrcátka tiskového mluvčího Radka Palaščáka

Univerzita otevře dveře – informativní setkání i bohatý doprovodný program nabídne Den otevřených dveří na osmi fakultách UP. Budoucí vysokoškoláci si mohou přijít pro cenné informace, ale mohou si vyzkoušet také základy první pomoci, fungování krokoměru, práci s magnetickými nanočásticemi nebo se podívat na simulovaný soudní proces. (5plus2, Blesk, České noviny, Český rozhlas, Deník, MF Dnes, Právo | 19.–23. 11.) **Oficiálně otevíráme dveře poslední sobotu v listopadu. Pomyslně máme otevřeno pořád.** ■ „Připadali jsme si v Thanapare jako celebrity,“ tvrdí o letní praxi v malém bangladéšském městě studentka mezinárodní humanitární a sociální práce na teologické fakultě Štěpánka Pecháčková. Do těchto končin totiž mnoho turistů nejezdí, a tak byla ona i její dvě olomoucké spolužačky po celou dobu praxe centrem pozornosti. (Deník | 12. 11.) **„Celebrity“ z nich snad nikdy nebudou. Podpisy nerozdávají a o „zachraňování světa“ pouze nemluví.** ■ V jednu velkou arénu robotů, které z lega zkonstruovali a naprogramovali žáci a studenti několika regionálních škol, se proměnily učebny olomoucké přírodovědecké fakulty. Roboty měřily síly v různých disciplínách a vítězné týmy postoupily do semifinále mezinárodní soutěže v robotice. (Deník, Nova, Týden.cz, Týdeník Školství | 8. a 20. 11.) **Robot ludus.** ■ Objev vědců z RCPTM může přispět k časnější diagnostice Parkinsonovy choroby. Olomoučtí

přírodovědci přišli na nový způsob detekce dopaminu v mozku, založený na kovových nanočásticích. Sníženou hladinu dopaminu, a tudíž riziko choroby, dokážou zjistit rychleji. (Český rozhlas, MF Dnes, Právo, Prima, Scienceworld.cz | 13.–19. 11.) **Velký krok pro naše vědce, zatím ale malý pro pacienty.** ■ Kraj uvažuje o zapojení železniční trati Opava–Olomouc do integrovaného dopravního systému. Pomáhají mu s tím studenti UP. „Teď jsme se dívali, kolik lidí nastupuje a vystupuje. Kontrolujeme, odkud a kam jedou, na jaký druh jízdenky a zda přestupovali v Olomouci z MHD,“ popsal Antonín Benc, student čtvrtého ročníku geoinformatiky. (Blesk, Český rozhlas, ČT24, Novinky.cz | 11.–13. 11.) **Studenti UP jako integrální součást krajské analýzy.** ■ Pokud vám není lhostejná situace lidí bez domova, mohli jste se zúčastnit neotřelé charitativní akce a strávit Noc venku. Akci zorganizovala filozofická fakulta ve spolupráci s Charitou Olomouc a kromě možnosti přespát pod spacákem a širým nebem nabídla zajímavý kulturní program. Vstupenku na Noc venku představovaly trvanlivé potraviny v hodnotě 50 korun. (Český rozhlas, Deník, Euractiv, Prvnízprávy.cz, Právo, MF Dnes | 15.–20. 11.) **Sychravá listopadová noc pod širákem, to je výzva. Pro účastníky happeningu jen jednorázová.** ■ „Je velmi svěží,“ popsala své dojmy studentka olomoucké univerzity Eva. (12. 11. | MF Dnes) **Překvapivě nemluvila o nejnovějším Žurnálu, ale o ochutnávce jedné z prvních lahvi letošního Svatomartinského vína. To nás trochu zklamalo. Tak snad bude připadat svěží alespoň vám. Hezký zbytek listopadu.**

